

[Udenrigsministeren.]

bestemmelser på en række punkter trængte til klargørelse, især med hensyn til de forpligtelser, der blev pålagt importlandene.

Da komiteen på et møde i oktober måned genoptog drøftelsen af landbrugsproblemerne, skete der det nye, at de tre nordiske lande kunne fremlægge et fælles memorandum vedrørende frihandelsområdets landbrugsordning. De tre lande påpegede heri, at det vil være nødvendigt, at der opnås enighed om forholdsregler på landbrugsområdet, der tilfredsstiller de levnedsmiddeleksporterende landes krav om gensidighed. Det bedste middel hertil ville efter nordisk opfattelse være en multilateral landbrugsordning, i det store og hele baseret på Romtraktatens principper. Da en sådan fuldstændig aftale ikke kunne ventes bragt i anvendelse allerede ved overgangsperiodens begyndelse, er de tre lande imidlertid af den opfattelse, at en tilfredsstillende løsning kan udarbejdes på grundlag af et blandet multilateral-bilateralt system, som foreslået af de seks. Overenskomsten bør indeholde bestemmelser, hvorefter importlandene skal tilrettelægge deres landbrugspolitik på en sådan måde, at eksportlandene kan opretholde deres traditionelle eksport af levnedsmidler og gradvis udvide denne eksport i takt med forbrugsstigningen i importlandene. Inden for rammerne af den generelle ordning forudses der afsluttet bilaterale aftaler, der gennem indrømmelse af import- og toldkontingenter skal sikre dette principps gennemførelse. I løbet af første etape var det så tanken at søge aftalt generelle regler vedrørende afviklingen af told og restriktioner på grundlag af en videre samordning af landbrugspolitikken mellem alle 17 lande.

Drøftelserne af landbrugsspørgsmålet — herunder af det skandinaviske memorandum — blev ikke ført til ende, inden Maudlingkomiteens videre møderække blev suspenderet. Men såvel fra britisk side som fra de seks landes side blev der dog tilkendegivet vilje til at forhandle videre om sagen på grundlag af de seks' og de skandinaviske landes forslag.

Jeg ser en bekræftelse på denne forhandlingsvilje i hr. Maudlings udtalelse i det britiske parlament i sidste uge om, at der under forhandlingerne om landbruget var gjort gode fremskridt, og at han nærede

tillid til, at hvis hele det brede frihandelsproblem havde kunnet løses, havde man også kunnet finde en løsning på landbrugs-spørgsmålene.

Jeg føler i øvrigt trang til specielt på dette punkt at rette en tak til Norge og til Sverige for godt samarbejde. Jeg tror, det har været af stor betydning, at et fælles skandinavisk forslag kunne lægges på forhandlingsbordet side om side med det britiske forslag og med forslaget fra de seks. Det må håbes, at de fremskridt, der blandt andet ved skandinavisk samarbejde er gjort med hensyn til opfattelsen af landbrugets placering i en økonomisk nyordning af Europa, ikke vil være tabt den dag, forhandlingerne om en langtidsordning måske kan tages op igen.

Så meget specielt om landbrugsproblemet's behandling under frihandelsområdeforhandlingerne. Lad mig herefter nævne nogle af de øvrige problemer, der prægede forhandlingerne henimod slutningen af året 1958.

Som jeg nævnedes det før, fremlagde de seks lande i Maudlingkomiteen i oktober måned et fælles memorandum. Heri bekræftede de seks, at de såvel af økonomiske som af politiske grunde var besluttet på at gøre det muligt at nå til enighed om en multilateral ordning, hvorigennem de øvrige OEEC-lande kunne associeres med de seks landes fællesskab.

Denne positive udtalelse måtte vække forhåbninger, men desværre forhåbninger, som de følgende møders forløb ikke formåede at indfri. Tværtimod konstateredes en væsentlig skærpelse især af de modstående fransk-britiske standpunkter, og hverken på det her nævnte møde eller på det følgende bragtes nogen lettelse. Disse modsætninger kom især til udtryk på følgende områder:

Oprindelsesproblemet var det vanskeligste spørgsmål. Dette oprindelsesproblem opstår som følge af, at landene inden for et frihandelsområde kan have forskellige toldsatser og forskellige importrestriktioner over for ikke-medlemslande. For at hindre, at varerne indføres i frihandelsområdet gennem det land, der har de laveste toldsatser eller den mest liberale handelspolitik udadtil, er det nødvendigt at have visse regler for, hvilken grad af forarbejdning en